

се занимаваме, голѣмо значение има и „Уставътъ отъ 14 сеферъ 1276“ или 30 августъ 1859, съ който сѫ направени извѣстни измѣнения на земедѣлческитѣ отношения между землепритежателитѣ и чифчиитѣ въ босненския еялетъ и херцеговинския санджакъ, и съ които възъ основа на дѣйствуещитѣ тамъ обичаи узаконява, чифлицитѣ да се даватъ подъ наемъ срѣщу половината, третата, четвъртата или петата частъ отъ произведенията имъ. Съ

А господаритѣ, които нѣматъ нито кѫща, нито кула, не могатъ да отиватъ на чифлика други пѣтъ, освѣнъ когато се сѣе и жъне; нито пѣкъ смѣять да отидатъ въ селото поради нѣкои свои наслаждения и забавления, като отпочиватъ въ кѫщата на нѣкого и прѣчатъ на домашнитѣ въ работата. Такива насилия не смѣять да правятъ.

9.

Когато дойде врѣме за жетва, господаритѣ въ нищо не смѣять да прѣчатъ на селянитѣ да овѣршеятъ своитѣ жита; нито пѣкъ ония, които дойдатъ да искатъ разрешение за вършене, сѫ длѣжни да дадатъ на господаря нѣкаквъ подаръкъ за това.

10.

Субашата нищо не може да отдѣли, нито да работи за своя смѣтка земята, отъ която селянинътъ се ползува като отъ своя бащиния.

11.

Всѣка тѣжба и сѫдба ще се разправи и прѣсѫди при надлежнитѣ власти отъ сѫдинитѣ, поставени отъ царското правителство. Никой не може да бѫде самъ за себе си господарь, нито сѫдия; и затова, ако се случи нѣкоя разпра между господаря и селянина, и тамъ, дѣто господаритѣ би имали право, никакъ не се позволява на господаритѣ сами да се удовлетворяватъ, но и двѣтѣ сѫдещи се страни сѫ длѣжни своята тѣжба да прѣставатъ на надлежната власть, като изискватъ, щото тѣхнитѣ права да се разгледатъ и прѣсѫждатъ въ съвѣта.